

Alkotmánybíróság

Fonyódi Járásbíróság útján

Fonyód

Hunyadi János u.
8642

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
14/1307-0/2018	
12-16. Erkezett: 2018 AUG 22.	
Példány: 2	Kezelőiroda:
Megválasztott: 2 x 4 db	elu'

Tisztelt Alkotmánybíróság!

+ Bírósági alfa (2. P. 20. 021/2018)

Alulírott

ndítványozó - alul jegyzett és a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.572/2018/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességét megállapítani, és azt az Abtv. 43. § alapján megsemmisíteni szíveskedjen.

1. Tényállás

A hivatkozott per alperese 2004. november 22. napján CHF alapú kölcsönszerződést kötött a Budapest Autófinanszírozási Rt.-vel, jogelődünkkel egy Daewo Kalos típusú gépjármű finanszírozása tárgyában.

Az alperes teljesítése hiányában jogelődünk a kölcsönszerződést 2005. március 11. napján felmondta, alperesnek a felmondás napján összesen 2.161.555.-Ft tartozása állt fenn. Jogelődünk a finanszírozott gépjárművet – vételi jogával élve – visszavette, azt 1.302.300.-Ft vételáron értékesítette és a vételárat az alperesi tartozás javára elszámolta, így az elszámolást követően alperesnek 1.058.450.-Ft tartozása maradt fenn.

Társaságunk és jogelődünk között 2009. december 18. napján engedményezési szerződés jött létre, így a követelés jogosultjává Társaságunk vált.

Tekintettel arra, hogy alperes Társaságunk felé sem teljesítette a kölcsönszerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségét, Társaságunk alperes ellen fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett, mely eljárás alperes ellentmondása folytán perré alakult. A per elsőfokon a Fonyódi Járásbíróság előtt 2.P.20.021/2018. számon volt folyamatban. Kereseti kérelmünkben kértük az elsőfokú bíróságot, hogy kötelezze alperest 965.470.-Ft tőke és járulékai megfizetésére. Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, tagadta, hogy jogelődünkkel szerződést kötött volna, arra hivatkozással, hogy a csatolt kölcsönszerződést nem ő írta alá.

A Fonyódi Járásbíróság, mint elsőfokú bíróság Társaságunk keresetét a 2.P.20.021/2018/3/I. számú ítéletével elutasította. Ítéletét azzal indokolta, hogy a pert a Pp. 27. fejezet szerinti kísértékű perek szabályai szerint bírálta el és ennek ellenére Társaságunk az első tárgyalási napon nem jelent meg és így bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság 2.P.20.021/2018/3/I. számú ítélete ellen fellebbezéssel éltünk, melyben elsődlegesen kértük a másodfokú bíróságot, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és kötelezze alperest a kereseti kérelemnek megfelelően, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasításra tettünk kérelmet.

A Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság – jelen alkotmányjogi panasszal támadott – 2.Pf.20.572/2018/4. számú ítéletével – az elsőfokú bíróság helytálló indokaira hivatkozással – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Álláspontunk szerint a jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés és az alapjául szolgáló bírói eljárás Társaságunk Alaptörvényben biztosított jogát, nevezetesen annak XXVIII. cikkébe foglalt tisztességes eljáráshoz való alapjogát sérti. A hivatkozott rendelkezés szerint *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellen emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

Az alapjogsérelem részletes indokait az alábbiak szerint adjuk elő.

2. Indokolás

Társaságunk a **Pp. 318. §**-ába foglalt tényállás-előadási és bizonyíték-előterjesztési kötelezettségének megfelelően eleget tett. Ennek során csatoltuk F/2 alatt az alperes által megkötött és aláírt kölcsönszerződést, amely a **Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja** alapján teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül. A teljes bizonyító erejű magánokirat az okiratok körében is minősített bizonyító erővel rendelkezik, hiszen a – törvény erejénél fogva – az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a nyilatkozatot tevő az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el.

Társaságunk tehát teljes bizonyító erejű magánokirattal bizonyította azt, hogy alperes 2004. november 22. napján BCMU0425963 számú, CHF alapú kölcsönszerződést kötött jogelődünkkel, melyben 2.099.000.-Ft összegű kölcsön visszafizetését vállalta üzleti kamatokkal terheltén.

Előadtuk és szintén a **Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja** szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratokkal bizonyítottuk továbbá azt is, hogy alperes nemteljesítése okán a kölcsönszerződést jogelődünk felmondta, alperes azt átvette, jogelődünk a gépjárművet visszavette és értékesítette, valamint a követelés összegszerűségét is okirati bizonyítékkal alátámasztottuk.

Alperes ellenkérelmet terjesztett elő a felperesi keresettel szemben, mely lényegében az összes felperesi állításra nézve tagadást tartalmazott: tagadta, hogy aláírta volna a kölcsönszerződést, hogy a felmondást átvett volna stb. Az alperesi ellenkérelem azonban – a felperesi teljes körű bizonyítottság ellenére – nyilvánvalóan alkalmatlan volt a felperesi tények cáfolatára, hiszen alperes csupán tényállításokat tett, azok alátámasztására semmilyen bizonyítékot nem csatolt, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

A fent kifejtettek alapján a **Pp. 164. § (1) bekezdése** alapján egyértelműen alperesnek kellett volna ellenbizonyítással élnie a Társaságunk által becsatolt teljes bizonyító erejű magánokiratra nézve.

A **Pp. 139. §** alapján alperesnek az ellenkérelmében nem elengedő csupán tényállításokat tenni, hanem elő kell adnia az annak alapjául szolgáló bizonyítékokat is.

Társaságunk az alperesi ellenkérelem átvételét követően további nyilatkozatot nem tett, azonban ez nem jelenti azt, hogy a keresetétől elállt volna, a per során erre utaló nyilatkozatot nem tettünk, ezért a bíróság a kereseti kérelemhez a **Pp. 3. § (2) bekezdése** alapján kötve volt, a követelés jogosságát és fennállását érdemben, a bizonyítékok mérlegelésével kellett volna eldönteni és lefolytatni a szükséges bizonyítási eljárást. Azonban sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást nem folytatott le és ítéletében sem indokolta meg, hogy a felperes által felajánlott bizonyítékokat miért hagyta figyelmen kívül döntése meghozatala során. Ugyancsak nem indokolták az eljáró bíróságok, hogy milyen indokkal fogadták el valóban a felperesi teljes bizonyító erejű magánokiratokkal előadottakkal szemben az alperesi állításokat, amelyeket semmilyen bizonyíték nem támasztott alá.

Az elsőfokú bíróság még az általánosság szintén sem tett eleget a **Pp. 3. § (3) bekezdésébe** foglalt tájékoztatási kötelezettségének, ennek ellenére a bizonyítékok abszolút figyelmen kívül hagyásával elutasította a felperesi keresetet. A **Pp. 3. § (3) bekezdésébe** foglalt táájékoztatási kötelezettség olyan garanciális jelentőségű eljárási szabály, amely éppen a polgári peres eljárás tisztességes voltát teremti meg. A bizonyítási teherről szóló táájékoztatás az iránymutatás a felek részére a tekintetben, hogy már az eljárás megindulásakor tisztában legyenek azzal, hogy kinek, milyen bizonyítást kell felajánlania és ennek elmulasztása milyen jogkövetkezésménnyel jár.

Tekintettel arra, hogy jelen perben eljáró bíróságok a feleket a bizonyításra szoruló tényekről nem oktatták ki, tisztességes eljárásról nem is beszélhetünk, hiszen Társaságunkban sem merülhetett fel az, hogy az általa előterjesztett okirati bizonyítékok a követelését nem alapozzák meg sem jogalapjában, sem összecszerűségében. Különösen nem lehettünk annak tudatában, hogy Társaságunk bizonyítékokkal teljes körűen alátámasztott keresetével szemben a bíróságok sikeres alperesi védekezésnek fognak minősíteni egy egyszerű, bármiféle bizonyítottságot nélkülöző tagadást.

Ismételten hivatkozunk arra, hogy sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság még ítéletében sem indokolta meg, hogy mely körülmény támasztott benne olyan fokú kételyt a felperesi keresettel kapcsolatban, amely alapot adhatna a felperes által becsatolt bizonyítékok teljes figyelmen kívül hagyására, a bizonyítási eljárás lefolytatásának teljes mellőzésére.

Az elsőfokú bíróság csupán egyetlen mondatban indokolja meg a felperesi kereset elutasítását: „Tekintettel arra, hogy felperes kérte a tárgyalások távollétében történő megtartását, határidőt nem kért nyilatkozata megtételére, a tárgyaláson nem jelent meg, az alperesi érdemi ellenkérelemre nem reagált, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a bíróság kereseti kérelmét elutasította [...]”. Jelen alkotmányjogi panasszal támadott másodfokú döntés az elsőfokú bíróság indokaira hivatkozással hagyta helyben az elsőfokú ítéletet. Egyetlen indok szerepel pusztán tehát: felperes a tárgyaláson személyesen nem képviseltette magát.

A Pp. 388. § (1) bekezdése alapján a feleknek valóban megjelenési és nyilatkozattételi kötelezettségük van, azonban ennek elmaradása nem vezethet oda, hogy a bíróság a korábban határidőben benyújtott és felajánlott bizonyítékokat és bizonyítási indítványokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, bizonyítási eljárást ne folytasson le. A Pp. 388. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegésének következménye nyilvánvalóan nem a kereset elutasítása, ez a jogszabály szövegéből semmilyen értelmezési módszer alapján sem következik és nem is következhet.

Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint a tisztességes eljárás követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. A tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben döntsön.

Jelen perben sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem döntött az ügy érdemében, a Pp. 388. § (1) bekezdését önkéntesen és tévesen akként értelmezték, hogy a Pp. 388. § (1) bekezdésének elmulasztása esetén a kereset elutasításának van helye. A Pp. 388. § (1) bekezdése azonban nem ezt jelenti és nem is ez a célja.

A kísértékű perek lényege azok sommás jellegében fogható meg. Az első tárgyaláson történő megjelenési és nyilatkozattételi kötelezettség azt a célt szolgálja, hogy a bizonyítékok már az első tárgyaláson rendelkezésre álljanak, erre további halasztás – bizonyos kivételektől eltekintve – nem kérhető és nem is adható, így a perek ésszerű időn belül történő befejezése megtörténhet. A fél a Pp. 388. § (1) bekezdését megszegve csupán attól az eljárási jogosultságától fosztja meg magát, hogy a jövőre nézve bizonyítékot csatoljon, bizonyítási indítványt terjesszen elő. A korábban becsatolt bizonyítékokat, illetve azok bizonyító erejét a peres fél ilyenfajta mulasztása nem annulálja. Ezen szabályból azonban semmiképp sem vezethető le az az értelmezés, hogy a tárgyalás elmulasztása miatt a fél által korábban tett nyilatkozatokat, bizonyítékokat is teljes körűen figyelmen kívül lehetne hagyni.

A Pp. 388. § (1) bekezdésének helyes értelmezése alapján mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróságnak a rendelkezésre álló iratok alapján kellett volna a pert eldöntenie, azonban az eljáró bíróságok a per anyagát nyilvánvalóan át sem tanulmányozták arra hivatkozással, hogy „felperes az első tárgyaláson nem jelent meg”.

Fentiekre tekintettel megállapítható, hogy Társaságunk, mint a per felperese, az ügy ura, eszköztelenné vált a bizonyítási eljárás során. Perbeli jogosítványaink olyan mértékben csorbultak, ami egyértelműen az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való alapjogunk sérelmét jelentette.

A tisztességes eljáráshoz való jog részjogosultságát jelenti a fegyveregyenlőség elve, mely szerint a bíróságoknak biztosítaniuk kell, hogy mindenki egyenlő és azonos esélyekkel vegyen részt az eljárásban, vagyis minden fél azonos jogokat gyakorol és minden felet azonos kötelezettségek terhelnek. Jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló polgári eljárásban alperesnek elegendő volt pusztán egyszerű tagadó tényállításokat tennie, míg felperesnek bizonyítékot is kellett szolgáltatni, azonban az eljáró bíróságok még a korábban benyújtott bizonyítékokat sem vették figyelembe döntésük meghozatal során, azokat indokolatlanul hagyták figyelmen kívül, így Társaságunk tisztességes eljáráshoz való, alaptörvényben biztosított, korlátozhatatlan alapjoga sérült.

Társaságunknak ugyan meg volt a lehetősége a jogi álláspontja és az azokat alátámasztó bizonyítékok előadására és érvényesítésére – melyet meg is tettünk – azonban az eljáró polgári bíróságok ezeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyták, bizonyítási eljárást nem folytattak le.

Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából olyan releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül – hivatkozva itt a kölcsönszerződés teljes bizonyító erejű magánokirati formájára és a többi felperes által becsatol bizonyítékra – amely tény önmagába a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta.

Ugyancsak sérült a bírósághoz fordulás joga a hivatkozott perek során az alábbiak szerint.

Nyilvánvalóan abból az indokból fordult Társaságunk bírósághoz és kérte az állam segítségét jogai érvényesítéséhez, mert peren kívül a feleknek nem sikerült rendezni a kialakult jogvitát.

Az eljáró bíróságok azzal, hogy teljes körűen figyelmen kívül hagyták Társaságunk álláspontját, megfosztották Társaságunkat a bírósághoz fordulás jogától, ezen alapjogunk kiüresedetett, formálissá, súlytalanná vált. Ugyan formálisan a peres eljárás lefolyt, ítélet született, azonban mindkét bíróság olyan fokú hanyagsággal járt el, amely a peres eljárást formálissá, súlytalanná tette. A perben a bíróságok egyáltalán nem foglalkoztak a felek álláspontjával, bizonyítékokat nem mérlegeltek arra hivatkozással, hogy amikor az eljáró bíróság tárgyalást tartott, az egyik fél éppen nem volt jelen.

Az eljárás abszurditását jelképezi, hogy amennyiben Társaságunk – egyebekben szükségtelen perköltséget okozva – személyesen részt vett volna a perek tárgyalásain és ott csupán szűk körű nyilatkozatot tesz és „a korábban előadottakat fenntartja”, a bíróságok érdemben kényszerültek volna foglalkozni az üggyel, mérlegelni a bizonyítékokat és érdemi, indokolással ellátott ítéletet hozni.

Mindezen kötelezettségüknek azonban a bíróságok arra hivatkozva nem tettek eleget, hogy Társaságunk ezen nyilatkozatát írásban, nem pedig a tárgyaláson szóban tette meg.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy a tényállást teljes körűen előadtuk és az annak alátámasztására alkalmas valamennyi bizonyítékot teljes körűen csatoltuk, így a per tárgyalásán nívumot előadni egyébként sem tudtunk volna.

Amennyiben mindezek ellenére a bíróságok figyelmen kívül hagyják a felperes keresetét, azzal gyakorlatilag elvonják azt a lehetőséget a felperes elől, hogy bíróságtól érdemi segítséget kérhessen jogai érvényesítéséhez alperessel szemben.

Mindezekre tekintettel a Kaposvári Törvényszék 2.Pf.20.572/2018/4. számú egyedi döntése egyértelműen alaptörvény-ellenes, az az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt tisztességes bírói eljáráshoz való jogot sérti, ezért azt meg kell semmisíteni.

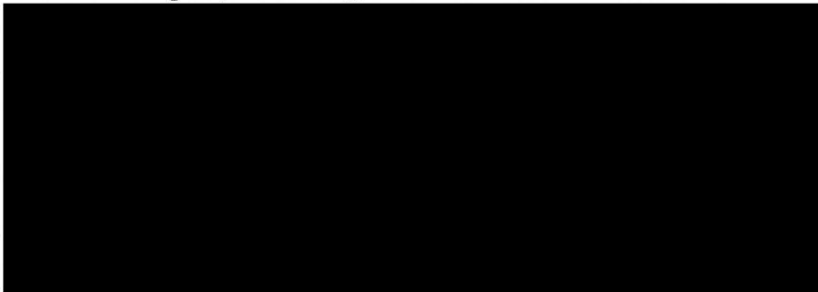
Ezúton nyilatkozunk, hogy a rendes jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezéssel éltünk, mely fellebbezést a másodfokú bíróság elutasított, így Társaságunk részére kizárólag a rendkívüli perorvoslatok állnak rendelkezésre. Megjegyezzük továbbá, hogy a rendkívüli perorvoslatok körében sincs lehetőségünk – a pertárgy értékére tekintettel – a Pp. 272. § (2) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárását kezdeményezni. Nyilatkozunk továbbá, hogy a Pp. XIII. fejezetébe foglalt perújítási eljárás, mint rendkívüli jogorvoslat sincs folyamatban. A támadott bírói döntés tehát az eljárást véglegesen, érdemben és a perjogi szabályok szerint lezárta.

Jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntést, a Kaposvári Törvényszék 2.Pf.20.572/2018/4. számú ítéletét Társaságunk elektronikus kézbesítés útján 2018. június 19. napján vette át, így az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos határidő megtartásra került.

Az Abtv. 27. § alapján az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés Társaságunk jogait és érdekeit súlyosan sérti, azt érinti, tekintettel arra, hogy az alapul szolgáló polgári peres eljárásban Társaságunk félként, felperesként jelent meg. A súlyosan alaptörvény-ellenes, jogerős bírósági döntés számunkra kedvezőtlen ítélt dolgot eredményezett, melynek eredményeként Társaságunk a jövőben alperessel szemben további igényt nem érvényesíthet.

Nyilatkozunk továbbá, hogy nem kezdeményeztük a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Budapest, 2018. augusztus 13.

Mellékletek:

- jogi képviselő meghatalmazása (1. sz.)
- érintettséget alátámasztó dokumentumok (2. sz.)
- adatvédelmi jognyilatkozat (3. sz.)